

Chương 6

“Chúc mừng vị đại gia này! Bây giờ, thanh quan(1) này đã thuộc về ngài, ngài cứ việc mang về thích chơi đùa thế nào thì chơi!”

Giữa những tiếng cười dâm dăng đang tràn ngập, bao gai nhót Hạ Lan Phiêu được mở ra, ánh nến chiếu rọi cả căn phòng làm nàng không mở nổi mắt. Một gã đàn ông đầu to bụng phệ sau khi thấy rõ dung mạo của nàng thì thở dài thất vọng, nhưng vẫn rộng lượng nắm tay nàng: “Còn tưởng là một tiểu mỹ nhân, không ngờ là một đứn nít ranh! Thôi thôi bỏ đi, nể tình ngươi là một thanh quan, theo lão gia về nhà có cơm no rượu say! Chỉ cần ngươi hầu hạ lão gia cho tốt, ngươi sẽ được sống sung sướng!”

Gã đàn ông đó nói xong, thô bạo nắm bóp khuôn mặt của Hạ Lan Phiêu, làm Hạ Lan Phiêu đau đến mức suýt kêu ra tiếng. Nàng hung dữ trừng mắt với gã đàn ông đó, theo phản xạ cắn vào tay gã ta. Gã đó đau đớn kêu lên một tiếng, tát lên mặt Hạ Lan Phiêu một cái thật mạnh: “Tiện nhân! Ngươi mà cũng dám cắn ta, đúng là chán sống rồi! Trả hàng!”

“Đại gia, xin đừng!” Tú bà cuống quýt mỉm cười lấy lòng: “Con nhóc này vẫn còn là gái chưa chồng, sợ người lạ cũng là tự nhiên. Chờ đến khi đại gia dạy dỗ xong, lại chả thành động lòng người ngay?”

“Thật không?” Gã đàn ông hơi nghi ngại nhìn Hạ Lan Phiêu: “Mặt mũi tầm thường thì thôi miễn, tính cách lại còn như thế, ai mà ưa nổi.”

“Không ưa thì ông cũng đừng có mua!” Hạ Lan Phiêu cất tiếng chầm chọc: “Tuổi đã lớn ngần này rồi, còn không biết dưỡng sức, lại cứ tự làm mình bê mặt.”

“Ngươi!”

Gã đàn ông giận dữ, hung hăng tát thêm mấy phát lên mặt Hạ Lan Phiêu. Hạ Lan Phiêu đương nhiên biết bây giờ nàng càng nói là càng đại, nhưng khi nàng nhìn thấy cái mặt béo như mặt lợn của gã thì không nhịn được mà chầm chọc. Gã mặt lợn bình tĩnh nhìn nàng, đột nhiên cười: “Được, đáo để lắm, ta thích! Nhóc con, lão gia ta sẽ dạy dỗ ngươi thật kỹ, cho ngươi nhận thức được sự dạn hiên mà phụ nữ cần phải biết! Đi theo ta!”

Gã mặt lợn nói xong, một tay vác Hạ Lan Phiêu lên sắp đi ra ngoài cửa. Hạ Lan Phiêu ra sức giãy dụa, thật hận không thể liêu mạng với gã mặt lợn. Gã mặt lợn ném nàng lên xe ngựa, không hề tốt bụng như Tiêu Mặc mà cởi luôn quần áo định Bá Vương Ngạnh Thượng Cung *rape*. Hạ Lan Phiêu vừa đánh vừa chửi hấn, còn vừa cắn vừa đá, nước mắt đã rơi đầy mặt. Nhưng đúng vào lúc nàng hoàn toàn tuyệt vọng, xe ngựa dừng lại.

“Sao thế?” Gã mặt lợn thò đầu ra khỏi xe ngựa: “Kẻ nào dám cản đường ta?”

“Người đang ngồi trên xe của người, là vợ ta.” Tiêu Mặc mỉm cười nhìn gã mặt lợn, tuấn lãng tựa thiên thần: “Người có thể trả nàng lại cho ta không?”

“Nói phét! Con nhỏ này là ta mua được, liên quan gì đến người!”

“Tiếc quá. Nếu không trả nàng lại cho ta, ta chỉ có thể lấy mạng của người.”

Tiêu Mặc nói xong, vồ nhẹ lên đỉnh đầu gã mặt lợn, gã mặt lợn liền mềm oặt rồi ngã xuống. Hắn đến gần Hạ Lan Phiêu, không nói câu nào cởi áo ngoài ra choàng lên người nàng. Hạ Lan Phiêu ngỡ ngác nhìn hắn, không nói gì, ánh mắt hoảng sợ giống như một con mèo nhỏ đang bị thương. Tiêu Mặc nhẹ nhàng thở dài, xoa đầu nàng: “Không sao rồi, mọi thứ đã qua.”

“Oa...”

Hạ Lan Phiêu cuối cùng cũng òa khóc. Nàng nhào vào lòng Tiêu Mặc, khóc mà không thành tiếng. Tiêu Mặc ngẩn ra, hơi đỡ đỡ mặc Hạ Lan Phiêu gào khóc nỉ non trong lòng mình. Hạ Lan Phiêu lấy áo hắn lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Sao giờ người mới đến! Ta sợ quá!”

Tiêu Mặc ngậy ngẩn cả người. Trong hai mươi lăm năm qua, chưa từng có người nào nói chờ hắn, cần hắn, hắn cũng không thể tưởng tượng được sao lại có người yếu đuối đến thế. Chẳng qua là một tên địa chủ thôi, mà có thể làm hại nàng ta, không ngờ nàng ta còn cần người? Vẫn luôn tưởng rằng, lúc chống đối hắn, Hạ Lan Phiêu mới cần người, hóa ra trong lòng nàng ta, hắn cũng giống như gã đàn ông tướng mạo xấu xí kia? Chà...

“Theo ta về cung đi.”

“Ta không muốn.” Hạ Lan Phiêu bốp đờng nói.

“Vì sao?” Tiêu Mặc nguy hiểm nheo hai mắt.

“Ta muốn uống rượu.”

...

“Đừng thử thách tính nhẫn nại của ta.”

“Ta cứ thử thách đấy, làm sao nào? Ai bảo các người tiện thể hẹn gặp ở Bách Hoa lâu! Nếu không đến chỗ đó, làm sao ta bị bắt được?”

“Ta bảo Bách Hoa lâu ở đông thành, mà chỗ người đến là hắc điểm nổi tiếng.... ở tây thành”

“Hả? Vậy... Vậy cũng là lỗi của các người!”

Hạ Lan Phiêu trừng mắt nhìn Tiêu Mặc, không được như ý thì không bỏ qua, trút hết nỗi uất ức mà mình phải chịu lên người Tiêu Mặc. Tiêu Mặc cầm nín nhìn Hạ Lan Phiêu giống như người đàn bà đánh đá, bất chợt nghiêm mặt: “Có người tới.”

“Hả?”

“Chắc hẳn là truy binh của Bách Hoa lâu.”

“Sao có thể!” Hạ Lan Phiêu không thể tin nổi nhìn ra ngoài cửa sổ, quả thật trông thấy rất nhiều người mang đuốc cháy đang chạy về phía họ.

“Đã nghe từ lâu rằng Bách Hoa lâu có cung cách phục vụ bậc nhất, bán người còn bảo đảm áp tải về nhà, xem ra quả đúng như thế.”

“Này, giờ không phải lúc nghĩ chuyện này! Chúng ta làm thế nào đây?”

“Chạy.”

Tiêu Mặc nói ngắn gọn, một cước đá gã mặt lợn ra khỏi xe ngựa, sau đó lái xe chạy như điên. Hạ Lan Phiêu chỉ nghe thấy tiếng chửi bậy vang lên ở phía sau, nàng ở trên xe ngựa cũng bị xóc đên thất điên bát đảo. Để tránh bị rơi khỏi xe ngựa, nàng nắm chặt ống tay áo Tiêu Mặc. Nhưng đến cuối cùng họ cũng sắp bị truy binh đuổi kịp.

“Tiêu Mặc, làm sao đây?” Hạ Lan Phiêu gần như sắp khóc: “Đối phương có gần một trăm người, chúng ta chỉ có hai người, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ! Ngươi có thể đánh lại chúng không?”

“Không thể.”

“Nếu bị bắt được, thì chết chắc rồi!”

“Chúng ta sẽ không bị bắt.”

“Cái gì?”

“Lại đây.”

Trong khi Hạ Lan Phiêu còn chưa kịp phản ứng lại, Tiêu Mặc đã bắt ngờ ôm lấy nàng rồi nhảy xuống xe ngựa. Họ cùng nhau trốn trong bụi cây, im lặng quan sát truy binh. Tiêu Mặc lặng lẽ che miệng Hạ Lan Phiêu, Hạ Lan Phiêu thì đến cả tiếng thở mạnh cũng không dám phát ra.

“Ra đi! Biết các ngươi ở đây rồi, mau ra đây!”

Truy binh cầm đuốc soi giữa bụi cây rậm rạp, có vài lần suýt nữa soi đến chỗ họ. Hạ Lan Phiêu nắm chặt tay Tiêu Mặc, kiềm nén cảm xúc hoảng sợ muốn hét lên. Còn Tiêu Mặc nói khẽ bên tai nàng: “Xem ra, trốn không thoát rồi đây. Ngươi có thể bẻ khí không?”

“Cái gì?”

“Chúng ta trốn vào trong hồ đi.” Tiêu Mặc mỉm cười chỉ vào một cái hồ nước rộng trước mặt: “Bọn chúng chắc chắn sẽ không ngờ đến.”

“Được.”

Vì vậy, hồ nước mát lạnh, chỉ trong nháy mắt đã bao bọc lấy họ. Hạ Lan Phiêu rất muốn trồi lên khỏi mặt nước, nhưng Tiêu Mặc đã giữ chặt nàng lại. Mọi hấn dụ dàng nhưng kiên quyết áp lên môi nàng, từ từ truyền khí cho nàng.

Cái hôn của Tiêu Mặc, khiến cho Hạ Lan Phiêu ngây ra như phỗng, cũng khiến lòng nàng yên bình khôn tả. Nàng biết, trong thời khắc nguy hiểm thế này, nàng không phải một mình. Có người, vẫn luôn đồng hành bên cạnh nàng.

Khi họ trôi lên khỏi mặt nước lần nữa, truy binh đã rời đi. Tiêu Mặc bò lên trên bờ, sau đó một tay kéo Hạ Lan Phiêu lên. Quần áo của họ đã bị ướt khi ngâm người trong hồ, lộ ra đường cong cơ thể. Hạ Lan Phiêu đỏ mặt, gần như không dám ngẩng đầu nhìn Tiêu Mặc, Tiêu Mặc dường như không chú ý tới mấy chuyện này. Hắn tìm được ít củi, lấy đá lửa ra châm lửa. Trong ánh lửa, hắn nhìn Hạ Lan Phiêu cười: “Được rồi, cởi quần áo đi.”

“Ngươi... Muốn làm gì!” Hạ Lan Phiêu nhìn hắn cảnh giác.

“Hoàng hậu nhạy cảm quá. Cởi quần áo, hơ trên lửa, để tránh bị nhiễm lạnh.”

“Không cần đâu, ta thích mặc đồ ẩm ướt.”

“... Tùy ngươi.”

Tiêu Mặc thoáng mỉm cười, sau đó chỉ tập trung vào chuyện riêng tự cởi áo ngoài ra, từ từ hơ trên lửa. Vóc dáng hắn rắn rỏi đẹp đẽ như thế, động tác hắn thành thạo như thế, không có điểm nào giống với một hoàng đế sống an nhàn sung sướng trong thâm cung. Hạ Lan Phiêu lắng nghe tiếng củi lửa tóe ra “đôm đốp”, cuối cùng không nhịn được nói: “Cám ơn ngươi.”

“Cám ơn ta cái gì?”

“Cám ơn ngươi đã cứu ta. Nếu như ngươi không đến, thì ta đã sớm bị tên cầm thú kia ức hiếp rồi.”

“Chỉ mong sau này ngươi cũng nghĩ như vậy.”

Tiêu Mặc nói một câu khó hiểu, sau đó lấy áo khoác đã hơ khô ném lên người Hạ Lan Phiêu. Hạ Lan Phiêu ngẩn ra, nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn choàng thêm áo ngoài, thân thể lạnh như băng cũng ấm lên tức thì. Nàng nghiêng đầu nhìn Tiêu Mặc, hơi hoài nghi nói: “Tiêu Mặc, ngươi không xấu xa như ta tưởng tượng.”

“Tại sao nói như vậy?”

“Cảm giác chẳng.”

“Trực giác của phụ nữ?”

“Uh... Cũng có thể nói như vậy. Nếu như ngươi đồng ý cho ta giải dược, thả ta đi, chắc chắn ta sẽ rất biết ơn ngươi.”

“Sao lại muốn rời đi? Chẳng lẽ ngươi cho rằng một cô gái yếu đuối như ngươi có thể một mình sinh tồn trong thế giới này sao?” Tiêu Mặc nhìn Hạ Lan Phiêu cười nhạt: “Đừng khờ dại nữa.”

“Đúng thế...” Hạ Lan Phiêu đột nhiên cảm thấy mọi mệt không nói nên lời: “Nếu như ta không phải Hạ Lan Phiêu, thì thật tốt biết bao.”

“Nếu như ngươi không phải cô ta, ngươi đã chết từ lâu rồi.” Tiêu Mặc lẳng lẳng nói.

(1) Từ chỉ kỹ nữ chưa tiếp khách thời xưa

Tiên Mặc và Hạ Lan Phiêu đều im lặng nhìn đống lửa chập chờn trong gió.

Tiên Mặc cầm cành cây cời lửa, đôi mắt đen như mực trong bóng đêm càng trở nên sâu hun hút. Hạ Lan Phiêu khẽ thở dài, choàng áo của Tiêu Mặc lên cơ thể lạnh giá của hắn. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao. "Đẹp quá. Sao ở ngoài cung đẹp hơn ở trong cung".

"Có chỗ nào khác nhau sao?" Tiêu Mặc bật cười.

"Đúng thế. Sao trong cung đều thiếu sự sống, chỉ có ở ngoài cung mới có mùi vị của sự tự do"

"Ngươi muốn được tự do?"

"Ta biết chuyện này là không thể" Hạ Lan Phiêu khẽ thở dài: "Ta là quân cờ của ngươi và phụ thân, ván cờ còn chưa đến hồi kết, quân cờ sao có thể rời đi trước?"

"Ngươi rất thông minh." Tiêu Mặc nhìn nàng tán thưởng.

"Được rồi, được rồi, đừng nói mấy lời sến sẩm đó nữa! Ta sẽ không quên, ngươi đã đánh ta. hạ độc ta thế nào, tàn nhẫn hành hạ ta thế nào. Dù sao chúng ta cũng đã thỏa thuận, ta đưa cho ngươi cái Lưu Ly gì đây, ngươi sẽ thả ta đi, không được nuốt lời."

"Ta sẽ không nuốt lời. Hạ Lan Phiêu, hình như ngươi không còn sợ ta nữa?" Tiêu Mặc mỉm cười nhìn nàng: "Vì sao thế?"

"Trước đây, ta vẫn luôn sợ ngươi giết ta, cho nên sống trong sợ hãi; nhưng bây giờ đâu có ở trong hoàng cung, tại sao ta phải sợ ngươi? Huống chi... Ngươi sẽ không giết ta. Ta chết đi rồi, sẽ không ai giúp ngươi tìm cái Phá Lưu Ly đó, chỗ cha ta cũng không dễ ăn nói. Nếu như ngươi muốn ta chết, thì ban nãy đã không cứu ta." Hạ Lan Phiêu lẳng lẳng nói.

"Có lẽ." Tiêu Mặc cũng lẳng yên nhìn sao trên trời: "Sao đẹp lắm. Ngủ đi."

Giấc ngủ này, Hạ Lan Phiêu ngủ mà đau đớn vô cùng. Trong lúc ngủ nàng mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó đè nặng lên ngực, mở to mắt ra nhìn, phát hiện

cánh tay Tiêu Mặc đang ép chặt ngực nàng. Nàng cố hết sức đẩy cánh tay ra, nhưng Tiêu Mặc vẫn không nhúc nhích tí nào, ngủ mà phải gọi là vững như núi Thái Sơn.

Hừ, người này thật đúng là thích ngược đãi người khác, đến cả ngủ mà cũng không tha! Ngực ta đã phẳng vậy rồi, còn bị hấn đè như thế, lỡ xuống thì làm sao bây giờ?

“Hoàng thượng, Hoàng thượng.”

Tiêu Mặc thờ ơ với nàng.

“Tiêu Mặc, Tiêu Mặc.”

Tiêu Mặc vẫn thờ ơ với nàng.

“Tên biến thái chết tiệt tên biến thái chết tiệt.”

Tiêu Mặc tiếp tục ngủ say.

“Nàyyyyy, sao người lại thiếp đi thế hả? Ta còn đang định nói cho người một bí mật. Cái Phá Lưu Ly đó thật ra ở...”

Hạ Lan Phiêu cố ý không nói tiếp. Nàng vốn tưởng rằng cái gã Tiêu Mặc cuối cùng cũng phải tỉnh dậy, nhưng hắn vẫn ngủ yên, cánh tay cũng không buông lỏng ra chút nào. Nàng nhe răng nanh ra nhắm vào cánh tay Tiêu Mặc, do dự một hồi, nhưng vẫn chưa cắn xuống. Bởi vì, dù sao Tiêu Mặc cũng đã cứu nàng... Hơn nữa, cảm giác này thật an toàn...

Khi Hạ Lan Phiêu tỉnh lại, nàng sững sốt phát hiện mình đang rúc vào trong ngực Tiêu Mặc, cứ như bạch tuộc, quắp chặt thắt lưng Tiêu Mặc. Mặc dù nàng biết tướng ngủ của mình không được đẹp, nhưng nàng vẫn không thể nào ngờ được bản thân mình lại chủ động ăn đậu hũ của Tiêu Mặc! Thật đúng là xấu hổ chết người! Nhưng là, Tiêu Mặc lúc ngủ say vẫn rất đẹp...

Tiêu Mặc đang ngủ yên, mái tóc đen nhánh lộn xộn xõa tung trên đầu vai, lông mi dài để lại cái bóng mờ trên khuôn mặt hơi nhợt nhạt, bờ môi trơn bóng khiến người ta không nhìn được muốn nhắm nháp mùi vị của hắn một chút. Hắn nửa thân trần, cơ thể rắn chắc thoát nhìn đầy hấp dẫn, vẻ mặt hiền hòa vô tội tựa như vị thần linh nhân từ nhất. Hạ Lan Phiêu nhìn hắn mà đỏ bừng cả mặt, tim đập thình thịch. Có lẽ đã nhận ra cái nhìn chăm chú của Hạ Lan Phiêu, Tiêu Mặc từ từ mở mắt, mỉm cười với nàng: “Trời sáng rồi, chúng ta phải về.”

Nụ cười của hắn thuần khiết như thế, đẹp đẽ như thế, còn chói sáng hơn cả ánh nắng vàng trong rừng cây. Hạ Lan Phiêu thần thờ nhìn Tiêu Mặc, không kìm lòng được mà gật đầu: “Được, ta về thôi.”

Sau khi trở lại hoàng cung, quan hệ giữa Hạ Lan Phiêu và Tiêu Mặc đã hòa dịu đi rất nhiều. Tiêu Mặc mặc dù không thường xuyên đến thăm nàng, nhưng vẫn thường dặn dò thái giám Lý Trường đem tới cho nàng một ít thuốc bồi bổ thân thể. Địa vị của Hạ Lan Phiêu trong cung cũng dần dần cao hơn.

Ngoài dự đoán của Hạ Lan Phiêu, chuyện nàng và Tiêu Mặc rời cung không hề có ai phát hiện ra, hoặc có thể là, mọi người đối với chuyện này đều lựa chọn thái độ giả câm vờ điếc. Vị thái hậu xuất cung lễ phật muốn ở lại trong cung chừng mười ngày, xuất phát từ nghĩa vụ, mỗi ngày nàng đều đến thỉnh an thái hậu. Vốn tưởng rằng ngày nào cũng đến thỉnh an sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng thái hậu chỉ trò chuyện với nàng vài câu rồi để nàng về, ánh mắt cũng dịu dàng vô cùng. Hạ Lan Phiêu thấy thái hậu như thế, thật không hiểu tại sao quan hệ giữa Tiêu Mặc và thái hậu lại xấu như vậy.

“Phiêu nhi, hôm đó xuất cung chơi vui chứ?” Thái hậu mỉm cười nhìn cô.

“Sao mẫu hậu lại biết?” Hạ Lan Phiêu vô thức hỏi, sau đó mím chặt miệng.

“Con thật khờ khạo. Hoàng cung này áy, từ trước tới nay chưa bao giờ tồn tại bí mật.”

“Xin mẫu hậu thứ tội!” Hạ Lan Phiêu cuống quýt quỳ xuống. Đáng ra nàng phải oán Tiêu Mặc, hận Tiêu Mặc, nhưng sự dịu dàng của Tiêu Mặc đêm hôm đó đã vô tình ăn sâu vào tim nàng. Hạ Lan Phiêu không biết cảm giác bây giờ của nàng đối với Tiêu Mặc rốt cuộc là gì, bởi vì trái tim nàng, có chút xao động.

“Con không cần trả lời ta vội. Ta nhận thấy, Mặc nhi thích con, chỉ có điều có vẻ như nó sẽ không chế tình cảm của chính mình. Các con vốn đã là vợ chồng, nếu như có thể bỏ qua tất cả xích lại gần nhau, biết đâu sẽ có thu hoạch không ngờ. Cho nhau một cơ hội đi, Phiêu nhi. Ta thật tình hy vọng các con được hạnh phúc.”

Thái hậu mỉm cười nhìn Hạ Lan Phiêu, mắt ánh lên sự yêu chiều không nói nên lời. Thời khắc này, bà không còn là thái hậu cao cao tại thượng, không còn là người phụ nữ cô đơn làm bạn với thanh đăng cô phật, chỉ là một người mẹ mà thôi. Vành mắt Hạ Lan Phiêu ửng đỏ, cuối cùng gật đầu: “Con hiểu.”

“Vậy là tốt rồi.” Thái hậu thở phào nhẹ nhõm: “Bây giờ, theo lão thái bà ta đi dạo ngự hoa viên nào.”

“Dạ.”

Hạ Lan Phiêu cùng thái hậu đi đến ngự hoa viên, nhưng tình cờ lại gặp Tiêu Mặc, Tiêu Nhiên ở đình nghỉ mát. Nhìn thấy Tiêu Mặc, mặt Hạ Lan Phiêu bất giác đỏ lên, chỉ cảm thấy rất là xấu hổ, toàn thân cũng mất tự nhiên. Còn Tiêu Mặc thì lại mỉm cười chào hỏi, rất thông dong bình thản: “Hoàng hậu, mẫu hậu, khéo quá.”

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến An Vương!” Hạ Lan Phiêu ngượng ngùng hành lễ.

“Đứng lên đi. Đều là người trong nhà, không nên đa lễ. Hoàng hậu, thuốc Trầm đưa nàng đã ăn hết chưa? Có thấy người khỏe lên không?”

“Đỡ nhiều rồi, tạ ơn Hoàng thượng quan tâm.”

“VẬY là Trẫm an tâm rồi. Trẫm còn có chút việc phải xử lý, làm phiền hoàng hậu phải bầu bạn cùng mẫu hậu.”

“Hoàng nhi khách khí.” Thái hậu mỉm cười nói: “Ai gia cùng Phiêu nhi đi ngắm hoa được rồi, các con còn bận rộn.”

Nhìn bóng dáng thái hậu, Hạ Lan Phiêu đi xa, Tiêu Nhiên không nói gì, nhưng trên mặt đầy vẻ không đành lòng. Tiêu Mặc nhìn hấn chăm chăm, lẳng lẳng hỏi: “Sao lại có cái biểu cảm này?”

“Hoàng hậu thích người.” Tiêu Nhiên đáp một cách khó khăn.

“Có lẽ vậy. Ai...”

“MẶC, rốt cuộc vì sao người lại đồng ý với Diệp Văn? Vì sao phải giao hoàng hậu cho hấn? Người biết rõ, thủ hạ của hấn đã giết hại không biết bao nhiêu cô gái, cho dù hoàng hậu có may mắn chạy thoát, cũng không còn mặt mũi sống ở Đại Chu nữa! Sao người có thể nhẫn tâm đến thế?”

Tiêu Nhiên nhìn Tiêu Mặc hơi kích động, nhưng vẻ mặt Tiêu Mặc vẫn không hề thay đổi. Hấn chỉ ngẩng đầu nhìn vàng thái dương trên trời, nói một câu khó hiểu: “Đêm nay, chắc là không có sao rồi. Thật đáng tiếc.”

Ngoại truyện Tiêu Mặc (2)

“Hạ Lan Phiêu, lẽ nào cô không hiểu, “Tự do” là thứ xa xỉ nhất trên toàn cõi đời này? Ngay cả ta cũng không thể có, huống chi là cô...”

Ba ngày trước.

Diệp Văn hẹn gặp mặt ta, ta đồng ý. Bởi vì thái độ kỳ lạ của hấn đối với Hạ Lan Phiêu, cũng vì trên tay hấn có thứ ta muốn. Ta quyết định xuất cung đến dịch quán một mình gặp Diệp Văn, nhân tiện gặp qua thuộc hạ cũ của phụ hoàng, bố trí xong tất cả kế hoạch diệt trừ Hạ Lan Thụy, làm sao cho kín kẽ không chút sơ hở. Bởi vì, ta không được phép thất bại...

Ta biết, nếu như đi cùng Tiêu Nhiên, hai người xuất cung, nhất định sẽ bị người của Hạ Lan Thụy giám sát, vì thế, ta rủ thêm Hạ Lan Phiêu. Vốn định nhờ vào sự trợ giúp của đoàn người bỏ lại Hạ Lan Phiêu, nhưng ta thật không ngờ Hạ Lan Phiêu tự mình trốn đi. Lẽ nào người cũng muốn trốn đi sao, Hạ Lan Phiêu? Vậy thì, ta sẽ để người được tự do mấy canh giờ vậy,...

Ta gặp được Diệp Văn. So với vẻ điên khùng trong văn yên, bây giờ hấn đã lấy lại vẻ bình tĩnh phù hợp hơn. Ngoài dự đoán của ta là, Diệp Văn rất sáng khoái giao Thủy Lưu Ly cho ta, điều kiện chỉ có một. Hấn muốn Hạ Lan Phiêu hấn muốn hoàng hậu của ta. Ta nhìn Diệp Văn, còn chưa nói gì, vậy mà A Nhiên đã kiên quyết từ chối. Tiểu tử này, đúng là càng ngày càng dễ bị kích động.

“Sao lại muốn hoàng hậu của Trẫm?” Ta cười nhìn Diệp Văn: “Muốn Trẫm chịu nhục nhã sao?”

“Không phải! Là vì... Nàng trông rất giống Bích Dao. Mắt giống, mũi giống, miệng giống, lông mày giống... Hoàng thượng, giao nàng cho ta, ta sẵn lòng giao Thủy Lưu Ly cho ngài.”

“Thật sao? Người cam lòng bỏ qua kho báu lớn nhất thiên hạ, cam lòng bỏ qua cơ hội thống nhất các quốc gia?” Ta hỏi, có chút kinh ngạc.

“Thủy Lưu Ly suy cho cùng cũng chỉ là một truyền thuyết, mà ta chỉ có một phần tư trong tay... So với Thủy Lưu Ly, ta càng cần Bích Dao hơn! Giao nàng cho ta đi, Hoàng thượng!”

Diệp Văn nói xong, không ngờ lại quỳ xuống trước ta. Thật khó tưởng tượng, một trang hán tử tàn nhẫn máu lạnh như hắn có thể cúi mình trước ta. Sắc mặt A Nhiên không hiểu sao cực kỳ khó coi, rồi ta gật đầu đồng ý: “Thành giao.”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên.”

“Tốt quá! Cảm ơn người!”

“Trẫm sẽ lấy lý do đàm phán cử hoàng hậu đến Kim quốc, khi hoàng hậu đến Kim quốc, người hãy giao Thủy Lưu Ly cho Trẫm. Như vậy, sẽ không ai bị thiệt hại gì, cũng đều có thể yên lòng. Không biết đại vương nghĩ sao?”

“Hay, hay lắm, thật đúng là không thể hay hơn nữa! Hoàng thượng, ngài thật sự chịu tặng hoàng hậu của mình cho người khác sao?”

“Chỉ là một nữ nhân mà thôi.” Ta cười nhạt.

Sau khi chia tay Diệp Văn, sắc mặt A Nhiên vẫn rất khó coi. Ta biết, tấm lòng từ bi hắn không nên có lại xuất hiện rồi. Ta khẽ thở dài, nghiêm túc hỏi: “Người tức giận? Người cho rằng ta không nên giao nàng ta cho kẻ khác?”

“Nàng ấy là vợ người.”

“Nàng ta chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà thôi.”

“Người tặng nàng ấy cho người khác, chỗ Hạ Lan Thụy phải ăn nói thế nào?”

“Thế cho nên ta bảo để nàng ta đến Kim quốc đàm phán. Chỉ cần nói là yêu cầu của quốc chủ Kim quốc, Hạ Lan Thụy sẽ hiểu phải làm thế nào.”

“Nhưng người không nghĩ cho nàng ấy sao? Người biết rõ sau khi đến Kim quốc sẽ xảy ra chuyện gì! Diệp Văn vốn có tiếng là kẻ cuồng ngược đãi, nàng ấy rất có thể sẽ chết! Cho dù nàng ấy không chết, người bảo nàng ấy làm sao mà sống tiếp được? Bảo nàng ấy làm thế nào chấp nhận được tình cảnh bị chính chồng mình tặng cho kẻ khác?”

Mặt A Nhiên đỏ bừng, xem ra rất tức giận. Ta không rõ lý do tại sao hắn lại vì một nữ nhân mà nổi cáu với ta, nhưng hắn hiểu rõ lựa chọn của ta là chính xác.

“A Nhiên, người kích động quá rồi.” Ta thờ dài, vỗ vỗ vai hắn: “Phải đi tìm Âu Dương Vĩnh thôi.”

Sau khi đạt được thỏa thuận hợp tác với Âu Dương Vĩnh, ta thờ phào nhẹ nhõm, nhưng A Nhiên vẫn rầu rĩ không vui. Ta biết, lòng cảm thông của hắn lại bắt đầu trĩu nặng. Chỉ có điều, hắn bắt đầu để ý đến Hạ Lan Phiêu từ khi nào? Hạ Lan Phiêu rõ ràng là nữ nhân của ta.

Khi thủ hạ báo cho ta biết nha đầu gốc Hạ Lan Phiêu không ngờ lại đến nhằm tửu lâu, còn bị người ta bắt lại, mặt A Nhiên biến sắc. Mặc dù hắn cố hết sức không chế cảm xúc của mình, nhưng sao hắn có thể giấu được ta – đứa cháu sớm chiều ở bên cạnh hắn? Tận mắt thấy hắn sắp không nhận được đi cứu Hạ Lan Phiêu, ta ngăn cản hắn. Bởi vì, ta không thể để hắn xử trí theo cảm tính, không thể để hắn phá hủy đại sự của ta. Vì không muốn cho A Nhiên để nàng ta có cơ hội trốn đi, vì để có được Thủy Lưu Ly, ta quyết định đi cứu Hạ Lan Phiêu.

Khi ta chứng kiến nàng ta quần áo lộn xộn đau khổ giãy giụa, liều mạng cản người giống như con mèo hoang, ta hơi nổi giận. Chẳng lẽ trong lòng Hạ Lan Phiêu, ta cũng giống như cái loại cặn bã kia sao, Hạ Lan Phiêu? Vì sao người chỉ biết cách cản người để chống cự? Người đúng là quá yếu...

Ta rất dễ dàng chế ngự được tên cặn bã đó, cứu nàng ta ra, rồi hình như nàng ta hiểu nhầm gì đó. Hạ Lan Phiêu bắt đầu nhìn ta bằng ánh mắt nóng rực, giống như tất cả những nữ nhân khác. Nữ nhân, thật là dễ dàng chìm đắm vào cái gọi là ái tình. Ha...

Có thể do nghĩ đến chuyện nàng ta sắp giúp ta đòi lấy Thủy Lưu Ly, ta đối xử với nàng ta rất tốt, Hạ Lan Phiêu quả nhiên càng cảm động hơn. Nhưng ta thật không ngờ, cô ta lại muốn “Tự do”. Hạ Lan Phiêu, lẽ nào người không hiểu, “Tự do” là thứ xa xỉ nhất trên toàn cõi đời này? Ngay cả ta cũng không thể có, huống chi là người...

Trời rất lạnh, cho nên ta ôm nàng ta sưởi ấm. Chắc hẳn là bị ta ép đến mức nàng ta cảm thấy rất đau, ta cũng có thể cảm giác được nàng ta lại tiếp tục nhe răng nanh ra, nhưng cuối cùng nàng ta không cắn ta. Hạ Lan Phiêu chỉ gọi tên ta, giả vờ định bật mí điều gì đó cho ta. Ta phớt lờ, nàng ta ngủ mà tâm trạng cực kỳ buồn rầu, còn ta cuối cùng cũng cười thành tiếng.

Giác ngủ này, Hạ Lan Phiêu ngủ rất sâu. Ta nhẹ nhàng vuốt mái tóc xù mềm mại của nàng ta, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng, vuốt ve bờ môi đỏ hồng của nàng ta, cảm thụ hơi thở của nàng ta — hơi thở càng ngày càng yếu. Ta nghĩ, chắc là do “Túy hà y” đang bắt đầu phát tác. Phát tác nhiều hơn ba lần, Hạ Lan Phiêu sẽ vĩnh viễn ngủ say. Độc dược này rất thích hợp với những cô gái đáng yêu như thế, có phải không?

Ta ôm chặt thân hình mảnh mai của Hạ Lan Phiêu, ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên người nàng ta, lẳng lặng nhìn tính mạng nàng ta trôi đi từng

chút từng chút một. Tới rạng sáng, cuối cùng nàng ta cũng tỉnh lại. Tay Hạ Lan Phiêu thành thạo ôm lấy thắt lưng ta, sắc mặt cũng hồng hào trở lại. Ta tò mò quan sát nàng ta, còn nàng ta dùng tiếng nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy được gọi: “Tiêu...”

Tiêu gì? Là Tiêu Mặc, hay là Tiêu Nhiên? Hoặc có thể, lại là một trò đùa ác ý? Nhưng mặc kệ đáp án là gì, ta đều không muốn biết.

Sau khi trở lại hoàng cung, ta bắt đầu chuẩn bị thủ tục đàm phán. Quả nhiên, sau khi biết chuyện này có liên hệ đến Thủy Lưu Ly, Hạ Lan Thụy không hề có ý phản đối. Chỉ có thái hậu bất chợt rơi lệ. Bà ta nhìn ta, lải nhải liên miên rằng hoàng hậu là một cô gái tốt, nhưng bà ta không hiểu tất cả những điều đó chỉ làm ta thêm phiền chán. Sau cùng bà ta biết không có bất cứ điều gì có thể làm ta thay đổi quyết định, bà ta cười. Bà ta nhìn ta, mỉm cười nói sẽ chờ xem cái ngày ta hối hận.

Hối hận? Vĩnh viễn không có khả năng. Mặc dù ta thấy Hạ Lan Phiêu khá thú vị, nhưng nếu so với Thủy Lưu Ly, sự thú vị đó chẳng đáng kể gì. Còn ta, nhất định phải lấy lại thứ thuộc về chính mình...

Phượng Minh cung.

Khi Hạ Lan Phiêu đang hăng hái học theo chỉ dẫn của Tử Vi, định bụng thù cho người kia một cái túi tiền thì Thục phi tới. Thục phi lạnh lùng nhìn hình thù hoa sen xiên vẹo trong tay Hạ Lan Phiêu, mỉm cười nói: “Thần thiếp chúc mừng nương nương.”

“Chúc mừng cái gì?” Hạ Lan Phiêu nhìn Thục phi, tức giận hỏi.

“Nương nương vẫn chưa biết sao? Hoàng thượng muốn tặng ngài cho người ta.”

Kim, nháy mắt đã đâm vào tay. Tim đau như kim châm muối sát. Hạ Lan Phiêu không thể tin nổi nhìn vẻ vui sướng không che giấu được trên khuôn mặt Thục phi, chỉ cảm thấy trong miệng chua chát. Nàng buông túi áo ra, xoay người đi lấy ly trà, nhưng bàn tay run rẩy không cầm nắm được gì cả. Chén trà vỡ tan trên mặt đất, nước trà nóng hổi bắn tung tóe lên váy Thục phi, khiến cô ta kinh hãi lùi lại mấy bước. Thế nhưng, cô ta vẫn không hề tức giận, chỉ nhìn Hạ Lan Phiêu thương hại, mỉm cười ác độc: “Hoàng hậu chú ý giữ gìn sức khỏe. Nếu để thân thể hư tổn, Diệp Văn đại vương sẽ mất hứng.”

“Hoàng thượng giao ta cho Diệp Văn? Diệp Văn là ai?” Hạ Lan Phiêu lẳng lẳng hỏi.

“Chính là gã đàn ông lỗ mãng ở tiệc tối lần trước nhớ mãi không quên nương nương. Nghe nói, nương nương rất giống người phi tử đã chết của ông ta, Diệp Văn đại vương mới kính trọng nương nương vài phần. Ngoài ra, còn ai coi trọng người?”

“Thực phi tử tử nói rất đúng. Bồn cung đương nhiên không được xinh đẹp như hoa, tài hoa tuyệt thế như tử tử, chỉ bằng đề bồn cung tâu với Hoàng thượng, xin tử đi thế chỗ cho bồn cung?”

“Ngươi cho là Hoàng thượng sẽ đồng ý với ngươi?”

“Lẽ nào ngươi cho là ngươi còn quan trọng hơn giang sơn?” Hạ Lan Phiêu cười nhạt: “Thực phi, bất kể lời ngươi nói là thật hay giả, cũng xin mời ngươi rút ra khỏi Phượng Minh cung. Cho dù Hoàng thượng có muốn tặng ta cho người khác. Thì hiện giờ ta vẫn đang là Hoàng hậu, là chính thê, còn ngươi chỉ là thiếp. Không muốn ta dùng cung quy, thì mau rút đi.”

“Được, ta cũng muốn xem ngươi có thể mạnh miệng tới khi nào!”

Thực phi hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Lan Phiêu, tức giận rời đi, còn Hạ Lan Phiêu đợi đến lúc cô ta đi rồi mới tê liệt ngã xuống ghế. Tử Vi rung rung quỳ xuống, thì thào: “Không thể nào, nhất định không thể nào! Người là Hoàng hậu, là quốc mẫu của Đại Chu ta, Hoàng thượng sao có thể tặng người cho người ta?”

“Đừng nói nữa.” Hạ Lan Phiêu chỉ cảm thấy tâm tàn ý lạnh: “Ta đi hỏi hấn.”

Khi Hạ Lan Phiêu tới tầm cung của Tiêu Mặc, Tiêu Mặc đã chờ từ lâu. Hấn mặc trường bào màu đen, nửa quỳ trên trường đài bằng trúc, chỉ chuyên tâm vào việc ngâm nước pha trà. Hấn liếc nhìn Hạ Lan Phiêu, chậm rãi múc từ trong bồn ra một chén nước trà xanh biếc, mỉm cười đưa cho Hạ Lan Phiêu: “Ném thử cái này.”

“Hoàng thượng còn có thể pha trà?”

“Tìm chút chuyện làm lúc buồn chán thôi. Chén trà này chính là mầm tuyết Thiên Sơn, hái từ trên ngọn núi băng xa xôi không bóng người ở Tề quốc, trị giá ngàn vàng.”

“Thứ quý báu như vậy mà đưa cho ta thì thật là lãng phí.” Hạ Lan Phiêu cầm ly trà, nói mỉa mai.

“Không đâu. Vì Hoàng hậu có thể giúp Trẫm chiếm được Tề quốc. Cho nên, Hoàng hậu đáng giá.”

“Chỉ nhờ vào ta? Còn nữa, mục tiêu của Hoàng thượng không phải là Kim quốc sao?”

“Tề quốc và Kim quốc giáp nhau, muốn tấn công Tề quốc, trước hết phải chiếm được Kim quốc. Tuy rằng Kim quốc chỉ là một tiểu quốc nhỏ bé, nhưng quốc chủ của nó vẫn chưa thần phục Trẫm. Diệp Văn quốc quân của Kim quốc

là một kẻ ngoan cố lại tự cao tự đại, hẳn không yêu thích thứ gì trên thế gian, vì vậy, hẳn cũng không có nhược điểm. Nhưng chỉ vài ngày trước, Trẫm đã biết được nhược điểm của hắn – Tiên Vương phi của hắn. Người có vẻ ngoài tương đối giống với người vợ đã mất của hắn, còn hắn thì chỉ khi nhìn thấy người mới trở nên điên cuồng. Hắn đưa ra điều kiện giao dịch với Trẫm, cuối cùng đồng ý liên minh với Đại Chu, cùng chống lại Tề quốc. Điều kiện duy nhất, là muốn có người. Vậy nên, Trẫm đã đồng ý với hắn.”

“Thật không ngờ, hóa ra ta lại đáng giá đến thế.” Hạ Lan Phiêu mỉm cười chua xót: “Một Hoàng hậu thanh danh ô uế, ai cũng có thể làm chồng, có bị chính trượng phu của mình vứt bỏ, tặng cho một gã đàn ông khác thì cũng có thể hiểu được.”

“Người thật bình tĩnh.”

“Vậy ta nên làm thế nào? Nên khóc, nên làm âm lên, nên quỳ xuống van xin người đừng tặng ta cho người ta sao? Làm vậy có ích sao?”

“Vô dụng.” Tiêu Mặc bình thản nói.

“Hoàng thượng, Tiêu Mặc... Người đúng là một kẻ thành thật.”

“Trẫm chưa bao giờ nói dối.”

“Là không muốn nói dối, hay là chẳng buồn nói dối?” Hạ Lan Phiêu nhìn thẳng vào hai mắt hắn: “Người rõ ràng có thể không gặp ta, rõ ràng có thể đánh ngất ta đưa đến Kim quốc, nhưng người lại đem mọi chuyện nói cho ta. Tiêu Mặc, phải chăng người quá tự tin vào bản thân mình? Người nghĩ ta là món đồ chơi để người đùa bỡn sao?”

“Vì Đại Chu, Trẫm có thể hy sinh tất cả. Hoàng hậu của Trẫm, huynh đệ của Trẫm, thậm chí cả Trẫm, cũng có thể làm vật hy sinh. Hoàng hậu, người chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ, đúng không?”

“Được, vậy thì tặng đi. Dù sao ngủ với một người đàn ông cũng là ngủ, ngủ với mười người cũng là ngủ. Tiêu Mặc, cái nón xanh người mang trên đầu tươi sáng quá, đẹp mắt quá. Người yên tâm, ta nhất định sẽ hạ tên đại vương gì đó kia thật tốt, khiến hắn đắm chìm trong ôn nhu hương(1), đến cả sức bò ra khỏi giường xử lý triều chính cũng không có. Dù sao bản lĩnh khác thì ta không có, chỉ biết có dụ dỗ đàn ông. Bạn hiền à ngài có muốn thử không?”

Hạ Lan Phiêu mỉm cười ôm Tiêu Mặc, áp mặt vào ngực hắn thật chặt. Tiêu Mặc không nói gì để mặc nàng dựa vào, thời gian tựa như đang ngừng trôi. Một lúc lâu sau, Hạ Lan Phiêu thở một hơi dài, chỉ vào ngực Tiêu Mặc nhẹ giọng nói: “Ồ đây, không có tiếng tim đập. Bởi vì, người là một người không có trái tim.”

Tiêu Mặc vẫn không nói gì.

“Sao lại im lặng thế? Lẽ nào hoàng đế bệ hạ vĩ đại trong lòng không vui? Không không không, sao ngài lại không vui chứ? Chỉ cần đôi một nữ nhân lại

có được một vùng giang sơn, có lợi biết bao! Huống hồ, nữ nhân đó còn nổi tiếng phóng đảng, ngài thật sự không thiệt thòi chút nào. Bạn hiền, ta đặc biệt khâm phục ngài, thật đấy. Bất kể thế nào, ngài luôn tinh táo như thế, câu nói núi Thái Sơn trước mặt có đồ sập cũng không biến sắc là để chỉ lão nhân gia ngài đó. Được, ta sẽ đại diện cho Đại Chu mở rộng hoạt động ngoại giao với Kim quốc, Vương chiêu quân của tân thời đại chính là ta rồi. Bạn hiền, tiến lên nào, ngài không lợi dụng thêm chút nữa à? Sau này chỉ có người khác hôn ta ngủ với ta thôi đó!”

“Đừng nói thế nữa.” Tiêu Mặc nhăn mày.

“Hô, lại còn tức giận cơ à. Bạn hiền thật sự biết tức giận sao? Dù là mỉm cười hay tức giận, cũng đều là giả dối... Tiêu Mặc, ta khinh thường người, thật sự.”

Hạ Lan Phiêu mỉm cười, nhưng nước mắt đã bắt giác tràn ra khỏi hốc mắt. Nàng nắm lấy cánh tay Tiêu Mặc, nhắm chuẩn rồi cắn xuống thật mạnh, mùi máu tanh đã tràn ngập khoang miệng. Nàng lấy hết sức mà cắn như thế, tàn nhẫn như thế, phát tiết hết tất cả oán khí. Vậy mà, Tiêu Mặc chỉ lặng yên để mặc cho nàng cắn, vẻ mặt vẫn bình thường. Cuối cùng, Hạ Lan Phiêu mệt mỏi. Nàng nhìn Tiêu Mặc. Mỉm cười uể oải: “Hoàng thượng, ta mệt rồi. Từ giờ phút người giao ta cho người khác trở đi, hai ta đã không còn liên quan. Vĩnh viễn không còn liên quan. Còn nữa, người là đồ vô lại.”

“Tạ ơn Hoàng hậu tán thưởng.” Tiêu Mặc thân nhiên nói.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Tiêu Mặc, Hạ Lan Phiêu chỉ cảm thấy rã rời khôn tả. Nàng cầm lấy ly trà, nhắm ngay vào mặt Tiêu Mặc mà hất lên, trong lòng âm thầm tiếc hận sao trà này lại không nóng. Tiêu Mặc vẫn không nhúc nhích để mặc nàng phát tiết, nhìn nàng ngẩng cao đầu rời khỏi hoàng cung, sau đó tiếp tục pha trà. Tay hắn không có một chút run rẩy, nhưng trái tim hắn lại đột nhiên dâng trào một loại cảm giác dị thường. Hắn khẽ lắc đầu, không để cho bản thân suy nghĩ mảy may đến điều không nên nghĩ tới, chậm rãi uống cạn nước trà. Hương vị trong mát của mầm tuyết Thiên Sơn là thứ hắn yêu thích nhất, nhưng hắn bất chợt cảm thấy nước trà hôm nay hơi chát. Chắc là vì nước suối không được ngon... Nhất định là vì nguyên nhân này...

Phượng Minh cung.

Hạ Lan Phiêu nằm thẳng trên bãi cỏ, nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời, còn Tử Vi đang giúp nàng thu dọn hành lý. Mặc dù Tiêu Mặc hạ chỉ nói phái Hạ Lan Phiêu đến Kim quốc thương lượng chuyện đồng minh, nhưng tất cả mọi người đều biết hoàng đế đã tặng Hoàng hậu mà hắn vẫn chán ghét cho người ta. Chuyện để nữ nhân đi hòa thân, thông thường chỉ xảy ra ở những nước bại trận, chỉ xảy ra với công chúa, tiểu thư quý tộc, đường đường là hoàng hậu đi sứ biệt quốc thật đúng là lần đầu tiên từng thấy. Họ còn tưởng rằng Hạ Lan Thừa tướng sẽ giận dữ, nhưng Hạ Lan Thụy vẫn giữ thái độ dửng dưng với chuyện này.

Chắc là, những người đó cũng vứt bỏ Hạ Lan Phiêu rồi – vứt bỏ quân cờ có hành vi lập dị, không xứng làm hậu đó.

“Nương nương, buổi tối gió lớn, nên trở về đi.” Một giọng nam dịu dàng vang lên phía sau nàng.

“An Vương gia?” Hạ Lan Phiêu mỉm cười nhìn Tiêu Nhiên: “Sao ngài lại đến đây? Biết tin ngày mai ta phải đi rồi, đặc biệt đến nhìn ta lần cuối sao?”

“Xin lỗi.” Tiêu Nhiên áy náy nhìn nàng: “Ta đã khuyên Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng có quyết định của riêng người. Cô yên tâm, cô không phải đi lâu đâu, Hoàng thượng chắc chắn sẽ đón cô về.”

“Đừng lừa dối mình, lừa dối ta nữa. Vương gia, ta biết ngài là người tốt, nhưng chúng ta đều không được lựa chọn... Nếu có thể, chăm sóc Tử Vi giúp ta.”

“Cô... Không đưa Tử Vi đi cùng sao?”

“Ta đi làm con tin, làm vật chơi đùa, sao có thể nhẫn tâm để Tử Vi chịu khổ cùng ta? Nếu như Vương gia không chê, Tử Vi xin giao cho Vương gia. Nếu có nhà nào tốt, thì gả cô ấy đi.”

“Nương nương...”

“Đi nào. Ta mệt rồi.”

“Phiêu nhi... Thật sự xin lỗi. Ta và A Mặc đều nhìn cô lớn lên, còn nghĩ cô gả cho A Mặc sẽ có được hạnh phúc, nhưng ta thật sự thật không ngờ mọi chuyện lại hóa thành thế này... Xin lỗi.”

Hạnh phúc? Nếu như nói hạnh phúc chính là bị trượng phu của mình coi như lễ vật tặng cho người khác, ta thật đúng là hạnh phúc! Hạ Lan Phiêu oán hận thầm nghĩ.

“Đừng trách A Mặc. Thật ra, hắn là kẻ đáng thương nhất trên thế giới này... A Mặc để cô đến Kim quốc, một mặt là vì muốn liên minh với Kim quốc, mặt khác là vì muốn lấy được Thủy Lưu Ly. Nếu như có thể, hãy đoạt lấy Thủy Lưu Ly. Bằng cách này, cô có thể giành được thứ cô muốn.”

“Thế là ta sẽ lại có đủ giá trị để lợi dụng, đúng không? Cảm ơn ngài, Tiêu Nhiên. Ngài yên tâm, ta sẽ không tìm đến cái chết. Bởi vì, ta tuyệt đối sẽ không bại bởi Tiêu Mặc.”

Ngày thứ hai.

Khi sứ giả của Kim quốc đến hoàng cung, Hạ Lan Phiêu đã trang điểm ăn mặc xong xuôi. Nàng mặc y phục đỏ toàn thân, trên đầu cài trâm bội diêu(2), trên trán dùng kim phấn vẽ hình hoa sen, lộng lẫy mà cao quý. Do Diệp Văn phải vội vã về nước chuẩn bị biệt cung cho Hoàng hậu Đại Chu, nên Tiêu Mặc phái riêng người đưa người đến Kim quốc. Mà tổng thân sứ(3) chính là Tiêu Nhiên.

“Hoàng hậu, phải lên kiệu rồi.” Tiêu Nhiên nhìn Hạ Lan Phiêu, trong mắt tràn đầy sự thương xót khó nói.

“Ừm.”

Hạ Lan Phiêu mỉm cười với Tiêu Nhiên, không chút do dự bước lên cỗ kiệu sắp rời đi, không hề ngoái lại nhìn Tiêu Mặc. Tiêu Mặc lẳng lẳng nhìn nhuyền kiệu đưa Hạ Lan Phiêu biến mất trước tầm mắt mình, đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi trống trải. Thế nhưng, hắn vẫn quay đầu lại, khoan thai bước về cung điện của mình. Vì tòa cung điện này, vì hoa văn hình rồng trên người, hắn không phải Tiêu Mặc, chỉ là hoàng đế.

Khoảng cách giữa Kim quốc và Đại Chu cũng không xa, chỉ cần chặng đường mười ngày đã có thể tới nơi. Trên đường tiến về Kim quốc, Hạ Lan Phiêu phiền muộn đến mức sắp hóa điên, Tiêu Nhiên thì lại tuân thủ nghiêm ngặt lễ quân thân, không hề lơ mãng đặt chân đến xe ngựa của nàng một bước. Vì thế, Hạ Lan Phiêu bất đắc dĩ đành phải nói chuyện phiếm cùng với sứ giả của Kim quốc A Lượng. A Lượng là một người đàn ông trung niên cao gầy, cũng là thị vệ luôn theo bên người của Diệp Văn, được Diệp Văn hết sức tín nhiệm. Ngay từ đầu, ánh mắt ông ta nhìn Hạ Lan Phiêu vốn đề phòng và tràn đầy địch ý, nhưng ở cùng Hạ Lan Phiêu vài ngày, đã yêu mến từ tận đáy lòng cô gái có tấm lòng nhiệt tình này. Ông ta không biết rốt cuộc hoàng đế Đại Chu đưa Hoàng hậu của mình đến Kim quốc vì mục đích gì, nhưng ông ta vẫn quyết định nhắc nhở cô gái một vài thứ.

“A Lượng, Diệp Văn đại vương đó thật sự rất yêu Vương phi của mình sao?” Hạ Lan Phiêu tò mò nhìn A Lượng: “Vương phi và ta rất giống nhau?”

“Không giống hoàn toàn, nhưng có năm sáu phần tương tự. Da dẻ Vương phi trắng hơn người một chút, vóc dáng cao hơn người một chút, hai mắt to hơn người một chút, mũi cao hơn người một chút...”

“Dừng! Tóm lại là xinh đẹp hơn ta rất nhiều, có đúng không?”

“Hạ quan không có ý này.” A Lượng xấu hổ cười cười: “Phu nhân và Tiên Vương phi đoan trang cao nhã như nhau.”

“Dừng lừa ta nữa... Ta á, chỉ là một nữ nhân bị vứt bỏ thôi.”

Hạ Lan Phiêu nói xong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nỗi cô đơn không phù hợp với lứa tuổi. Nhìn cô bé ở cái tuổi đủ để làm con gái mình ấy, trái tim A Lượng mềm nhũn, do dự thật lâu, rồi vẫn ngập ngừng nói: “Phu nhân, đại vương là người tốt. Ngài ấy cần chính ái dân, phi tần cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà đời này ngài ấy chỉ yêu một mình Tiên Vương phi. Nhưng mà, cũng vì ngài ấy quá yêu Tiên Vương phi, cho nên mới không kiềm chế được mà gây ra một vài chuyện làm tổn thương Vương phi... Hy vọng phu nhân đến lúc đó đừng oán hận đại vương.”

“Ồ? Ý của ông là gì?”

“Không có gì... Tóm lại, xin phu nhân hãy chú ý giữ gìn bản thân.”

Vì vậy, Hạ Lan Phiêu mang một tâm trạng nặng nề đi đến biên giới Đại Chu và Kim quốc. Ngày mai, nàng sẽ phải rời khỏi Đại Chu, bước đi trên quốc thổ của Kim quốc. Nàng không biết điều gì đang chờ đợi nàng, cũng không muốn biết. Ban đêm, Hạ Lan Phiêu ngẩn người ngắm nhìn sao trời, Tiêu Nhiên đột nhiên xông vào phòng nàng. Hắn nắm lấy tay nàng, nói với nàng: “Đi theo ta.”

Cái gì?

Hạ Lan Phiêu kinh dị nhìn Tiêu Nhiên, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho tốt. Bàn tay Tiêu Nhiên truyền đến hơi ấm khiến người ta an tâm, mà đôi mắt hắn trong veo tựa như ánh sao rực rỡ nhất: “Đừng đi Kim quốc, cũng đừng làm Hoàng hậu gì nữa, từ giờ trở đi, cô chỉ là Hạ Lan Phiêu.”

“Vương gia điên rồi sao? Bây giờ đã ở vùng sát biên giới! Hơn nữa, Vương gia chính là tổng thân sứ, để mất ta Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho ngài.”

“A Mặc chắc chắn cũng dự đoán ta sẽ thả cho cô chạy trốn, cho nên mới để ta đảm nhiệm chức tổng thân sứ đáng ghét này. Phiêu nhi, cô đừng hy sinh bản thân như vậy. Đi thôi.”

“Nếu như chúng ta đi rồi, ngài sẽ bị liên lụy.” Hạ Lan Phiêu lẳng lẳng hỏi.

“Chắc là không thể làm Vương gia nữa. Cô cũng biết, ta hoàn toàn không hề cần thứ hư danh ấy.”

“Nhưng người nhà của ngài thì sao? Nếu như ngài dẫn ta bỏ trốn, ngài sẽ phản bội Hoàng thượng, toàn bộ người trong vương phủ ngài cũng sẽ bị liên lụy. Thế nên, ta không thể đi theo ngài. Huống chi... Ta còn trứng độc.”

“Độc gì?” Tiêu Nhiên kinh ngạc hỏi.

“Cái đó, tốt nhất hãy hỏi đứa cháu quý báu của ngài.” Hạ Lan Phiêu cười lạnh: “Tóm lại, ta trốn không thoát được đâu... Đúng như lời ngài nói, lựa chọn duy nhất của ta là chuẩn bị điều kiện trao đổi với Tiêu Mặc, trao đổi với hắn lấy tự do.”

“Phiêu nhi, cô việc gì phải như thế? Vì sao cô phải chịu khổ như thế? Vì sao ta không làm được gì cả?”

Nhìn khuôn mặt đau đớn mà ân cần của Tiêu Nhiên, trong lòng Hạ Lan Phiêu thấy ấm áp. Nàng hít sâu một hơi, cố hết sức kiềm nén sự bối rối và cảm động trong lòng, cười cười vờ vai Tiêu Nhiên, giả vờ bình tĩnh nói: “Được rồi, Vương gia tốt bụng của ta, đừng xúc động nữa được không? Không phải chỉ là đổi người đàn ông khác để hậu hạ thôi sao? Yên tâm, ta nhất định hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ! Nếu như ngài thật sự thấy không yên tâm, thì giúp ta trừng trị đám người ở Bách Hoa lâu đi. Ai bảo chúng bán ta, hừ!”

Nếu như người của Bách Hoa lâu không bán ta, nếu như Tiêu Mặc không đến cứu ta, hoặc có thể là người cứu ta lúc đó là Tiêu Nhiên, ta sẽ có số phận

thế nào? Nếu thế, ta sẽ không đau khổ như bây giờ... Nhưng, ta tuyệt đối không thể làm hại đến Tiêu Nhiên. Mặc dù hắn có vẻ ngoài rất giống Tiêu Mặc, nhưng họ vốn là hai người hoàn toàn khác nhau. Tiêu Nhiên thì dịu dàng, còn Tiêu Mặc thì, máu lạnh...

“Bách Hoa lâu?” Tiêu Nhiên khó hiểu nhìn nàng.

“Đúng, sao thế?”

“Hoàng thượng... đã âm thầm phái người tiêu diệt Bách Hoa lâu từ lâu rồi, cũng xem như lấy lại chút mặt mũi cho cô.”

“Tất cả... Chết hết rồi sao?” Hạ Lan Phiêu khó khăn hỏi.

“Phải, tất cả. Người của Bách Hoa lâu, người tham dự hôm đó, đều chết hết. Phiêu nhi, nếu như để người ta phát hiện ra thân phận thật sự của cô, sẽ gây ra phiền phức lớn cho hoàng thất. Cho nên... Chỉ có thể làm thế.”

“Tổng cộng bao nhiêu người đã chết?”

“Tính cả vợ con những người đó, tổng cộng hơn ba trăm người. Sao vậy?”

“Không có gì. Ta biết rồi, vậy mới là cách làm đúng đắn, mới là cách làm của Tiêu Mặc... Vương gia, ta hơi tò mò một chút, nếu như là ngài, ngài sẽ làm gì? Cũng sẽ giết chết họ sao?”

“Ừ.” Tiêu Nhiên trầm ngâm hồi lâu, bất ngờ nói.

“Hiểu rồi. Nhưng ta tin rằng, dù Vương gia giết họ, cũng không đổ tội lên vợ con họ, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy nên, Vương gia vẫn tốt bụng quá mức.” Hạ Lan Phiêu mỉm cười, mỉm cười mà chua xót: “Một mạng của ta, đổi lấy cái chết của ba trăm người, ta thật không biết có nên cảm ơn cái sự ‘bảo vệ’ của Hoàng thượng không đây? Vương gia, đi cho. Ta mệt rồi.”

“Phiêu nhi, thật sự không đi theo ta sao?”

“Vương gia, ngủ ngon.”

“Được... Nếu như cô đổi ý, xin hãy cho ta biết bất kể khi nào. Cô yên tâm, bất kể cô trúng loại độc gì, ta cũng sẽ nghĩ cách giải cho cô. Xin hãy tin ta.”

Tiêu Nhiên nói xong, căn răng rời đi, còn Hạ Lan Phiêu nằm trên giường trần trọc, trắng đêm không ngủ. Ngày thứ hai, chính là lúc gặp Kim Vương.

Khi Hạ Lan Phiêu bước vào biệt cung Diệp Văn lập riêng cho nàng, người đã nhìn quen sự phú quý như nàng, vẫn bị cung điện lộng lẫy này làm khiếp sợ.

Vùng đất Kim quốc rất lạnh, tuy rằng đang là mùa hạ, nhưng vẫn rét đậm. Do thời tiết rét lạnh, hoa cỏ ở Kim quốc vô cùng thưa thớt, vậy mà trong biệt cung mang tên là “Bích cung” này lại xuất hiện hoa sen ngợp trời, với hàng rào

chấn làm bằng dương chi bạch ngọc làm nền vô cùng chói mắt. Hạ Lan Phiêu ngây ngẩn ngăm nhìn cảnh đẹp kỳ lạ, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Diệp Văn. Diệp Văn vừa nhận ra nàng đang nhìn ông ta, thì cuống quýt giải thích: “Hạ Lan phu nhân, ta nghe nói nàng thích hoa sen, thuận tiện vận chuyển riêng từ Đại Chu ít hoa sen hạng xoàng. Ta biết đám sen này chắc chắn không được như ở Đại Chu, nhưng hi vọng nàng thích.”

“Ta thích.” Hạ Lan Phiêu mỉm cười nói: “Đại vương thật có lòng.”

“Phu nhân khách khí.”

Có lẽ do đã được dặn dò trước, mọi người ở Kim quốc gọi nàng là “Phu nhân”, hình như không biết nàng vốn là Hoàng hậu Đại Chu. Đối với cách xưng hô này, Tiêu Nhiên đen mặt, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế tính nóng nảy. Còn Hạ Lan Phiêu thì vừa đi thăm quan cung điện, vừa lén quan sát Diệp Văn, nảy sinh một cảm giác kỳ lạ với ông ta.

Nghe nói, biệt cung này được xây dựng nên cho Vương phi quá cố của Diệp Văn. Ở đó, bọn họ trải qua khoảng thời gian vui sướng nhất của đời người, mãi đến khi Vương phi khó sinh mà chết... Diệp Văn, đây đúng là một người đàn ông si tình. Từ sau khi Vương phi của ông ta qua đời, ông ta đã niêm phong Bích cung lại, còn nàng, chính là người phụ nữ thứ hai trong cung điện này.

Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Văn, là ở tiệc tối Đoan Ngọ. Khi đó, ông ta nắm lấy tay nàng một cách thô lỗ, khiến nàng cực kỳ ghét. Thật ra, tinh tế mà nói, bên ngoài ông ta cũng không coi là xấu xí.

Ngoại hình không giống Tiêu Mặc mặt hoa da phấn, cũng không diễm lệ tựa yêu tinh như Hạc Minh, Diệp Văn là một người đàn ông đích thực. Mặt đen, mày rậm mắt to, cơ thể rắn chắc... Nếu không có vết sẹo bị dao cắt trên mặt, hẳn cũng là một soái ca lớn tuổi. Ông ta năm nay bốn mươi, tuổi đúng là có gấp đôi một Loli như ta thì vẫn còn thừa...

Chẳng lẽ tất cả đàn ông đều mắc chứng lolicon(4) ? Nàng có nên lấy lòng ông ta không, chẳng lẽ sẽ có cuộc sống tốt hơn ở đây? Dù sao, sau này ông ta là cha mẹ áo cơm của nàng... Mà rất có thể, nàng sẽ phải chung chăn gối với người đàn ông này...

(1) Ôn nhu hương: chỉ chuyện sắc dục hoặc tình cảnh bị dụ hoặc bởi sắc đẹp mê người không cưỡng lại được, nói chung đều ám chỉ đến chuyện trăng gió hoặc những thứ liên tưởng đến trăng gió.

(2) Bội diêu: là loại trâm cài có đính chuỗi ngọc của nữ tử cổ đại, mỗi khi bước đi chuỗi ngọc trên bội diêu sẽ lay động theo bước chân thiếu nữ, tạo dáng vẻ uyển chuyển thướt tha.

(3) Tổng thân sứ: sứ giả đưa tiễn cô dâu đi cầu thân.

(4) Lolicon: Hội chứng lolita, chứng bệnh tâm lý phức tạp về loli, hiểu nôm na thì là chứng cuồng loli.